

VIDES ALIENES

Contagiat per un halo de rutina, propiciat per un amor desmesurat a no sortir de la meua zona de confort, em vaig aixecar un matí més esperant que els meus modestos somnis i desitjos es veiessin realitzats.

Aficionat a tafanejar en rastres i botigues de llibres de segona mà, vaig anar a parar a una caixa que no sé per què raó m'atreia. Gairebé sense comprovar el seu contingut vaig preguntar el seu valor a l'amo i, semblant-me raonable el preu, me la vaig emportar.

Potser aquesta vegada sí que trobaria el tresor que portava buscant des de feia dècades. Una carta manuscrita d'un escriptor famós, un llibre amb una dedicatòria i signatura d'un reconegut autor, un exemplar estrany que se li hagués escapat a un veterà caçador de relíquies, etc.

Fins ara, el més valuós que havia trobat era un bitllet de tren de principis de segle XX a l'interior d'un llibre que vaig estar a punt d'alliberar en el banc d'un parc.

Vaig arribar a casa i vaig obrir la meua adquisició, segons anava indagant el pesar propi del fracàs m'anava inundant. Una vegada més, els meus somnis s'havien convertit en decepció. Llibres barats d'edicions de butxaca, fullets d'ofertes de cases de menjars que ja no existien, alguna retallada de periòdic sobre cavalls de carreres i un calendari antic de fotos d'actors i actrius de l'anomenat Hollywood clàssic.

Mentre guardava de nou el contingut de la caixa per a portar-lo al contenidor de paper, el calendari se'm va rrelliscar i va caure a terra obrint-se per la meitat.

Em vaig fixar llavors que alguns dels dies del mes en qüestió, abril, estaven assenyalats amb un cercle i, sota ells, unes anotacions que, fins i tot amb ulleres, m'eren difícils de comprendre. Després d'una estona avançant i retrocedint en els mesos, vaig deduir que els cercles assenyalats corresponien a cites mèdiques amb especialistes.

Gener començava amb només una cita amb el cardiòleg. No obstant això, a partir de febrer, els cercles anaven en augment, fins a arribar a juny, on, marcat en vermell, deia, aquesta vegada sí amb lletra clara i concisa, operació a cor obert. Després de juny, res, cap anotació, cercle o senyal d'alguna cita important.

Durant uns dies no em podia llevar del cap què és el que li podria haver passat a amo del calendari, li hauria anat tot bé o per contra havia mort en l'operació? El problema en el cor és perquè algun amor no correspost li ho havia trencat i li ho havien de recompondre?

En el calendari no hi havia marcats dies que avisessin d'aniversaris, per això tindria família? Vaig revisar de nou les pertinences de la caixa, cap pista que m'ajudés a resoldre els meus dubtes, ni anotacions en els llibres, ni frases subratllades.

Tampoc una foto de família o una postal rebuda enviada durant un viatge per un possible familiar. Així, un matí, en la qual em vaig aixecar especialment pragmàtic vaig decidir deixar descansar en pau la vida d'aquest subjecte anònim i, aprofitant el dia assolellat, vaig sortir de nou a passejar per mercats ambulants i botigues esperant trobar, aquesta vegada sí, el tresor que tant se'm resistia.